

Aydınlanma (Şiirsel)

Karanlığın gölgesinde,
Sahte benliğin korku dolu çılgınları
Yankılanır ruhun derinliklerinde.
Bozuk güdüler, alçak frekanslı düşünceler
Bir sis gibi sarar etrafı,
İçsel karanlıklar dağılmadan,
Sevgiye yer açmaz korkular.
Aydınlanma kapıya vurur,
Acılarını ve ışıklarını getirir yanına.
Kapıyı açan, şaşkınlık içinde kalır,
Sarsıntılar, acılar, zayıflıklarla yüzleşir.
Ruhsal uyanışa kadar,
Acıların etkisi büyür, çoğalır.
Dönüştürücü dersler çıkarıldığında,
Ruhun ışığı parlar, ahlaki oksijenle beslenir,
Farkındalık doğar, ikinci doğum gerçekleşir,
Hakiki benlik ortaya çıkar.
Aydınlanma, bir sahiplik değildir,
Kendini keşfetmektir, sorgulamaktır.
Kendinde kalmak, bencilliğe düşmeden,
Bilgi arayışında olmaktır her daim.
Yeri geldiğinde vazgeçmektir,

Korku k lt r nden, sevgi k lt r ne ge i tir.

Ger ek sevgiye, bilginin ı ı ına kavu maktır,

Hayata sevgiyle, bilgiyle, ı ıkla bakmaktır.

Gereklerini, y k ml l klerini Samimi bir farkındalıkla, merhametle yerine getirmektir.

Karanlıkta ı ı ı arayan,

Acının ortasında huzuru bulan,

Korkudan sevgiye, bilgiden ı ı a,

Yol alan ruhun destanıdır aydınlanma.

Her adımda, her nefeste,

  sel yolculu un kutlu ba langıcıdır,

Aydınlanmanın erdemli  a rısı.

Yusuf Be ta 